

Arskrift av Bergens Museums Biblioteks Manusk. Saml.
N° 811, A, 4. : „Gudliebets Forhandlingsprotokol, 1820-1828.

Tale den 11 Febr. 1826

M. Hr.!

Lønge er det nu siden vi her sidst vare samlede; længere end det nogeninde for var Tilfeldet. Mere er det vel at Andres over, at vore Sammenkomster blive sjældnere, at vor gamle Moder ikke saa ofte sees sine Sønner om sig, som i forrige Dage. Her har jo snart ikke flere igjen. Noget af dem drog ud til andre Løge; andre ser Døden af hendes Arne. I Dag er 14 Aar herindom siden vi første Gang samlede, og tre af vor Sælsvend er gangne did her, hvorpå Ingen vander tilbage igjen. —

For ikke længe siden fulgte vi den sidste af dem, vor E. (Böck), til sit Hvilested. — I en Alder, som gjerne vises os Manden i sin fædte Skyrke, blev han Dødens bylle. —

Den frygtelige Abroyos afklippede Træden, ubekymret for hans ofledvantes sørgelige Lod. — Maaske var det ogsaa hans mistlige Forfatning, den lønlige Tørende Orne, man kaldte Heringssong, der forkortede hans Dage?

Hans Liv var: „Kümmer for at leve.“ — Byrden blev ham for tung, og han sank under dens Vægt.

Hvo der kjendte ham, vil letteligen have bemærket, at han, indstillet i sig selv, var sin Kümmer, uden at meddele den. Han udlod sig næsten aldrig om Andriggunden, som det dog ikke feil, at han dagligen maatte angstes over. — For den, m. Hr.!

behøver jeg ikke udførlig at beskrive denne i mange Henseender syndelige, men steds oprigtige og velvarende

Mands Karakter. - De kjendte ham jo alle. Kun her
 allraa nogle faa Trek! De ville som jeg, ofte have
 bemærket M.H.:! hvortuende det nu engang var bleven
 hans Natur, at udgyde en Strøm af haarde Ord, selv
 da, naar han meente alt gaa det bedste, eller rettere,
 naar han slet intet meente dermed; hvortledes han
 aldrig vilde falde nogen besværlig, men heller ikke ret
 Vel kunde finde sig i, at andre var ham til Ulei-
 lighed; hvortledes ~~Forsig~~ Træng Træng var ham det ubæle-
 ligste af det, galdt det end og kun Opoffelse af nogle
 blandt de Væner, for hvilke han til nok maatte
 bære ilde blandt os, men som ligefædt, indtil hans
 sidste Dage, blev uforandret. - Der du ikke kjendte
 ham nøye kunde ofte og let tage fejl i at be-
 dømmes ham, thi hans Ord vare skarpe, og Kon-
 venientrens Fordringer bandt aldrig hans Tunge, men
 løb der end stundtids noget stærkt, saa var det
 vist ikke for forsætteligen at fornærme. - Det var bleven
 ham til Vane, og hans Vane havde, som vi alle vide,
 et uindvordstaeligt Herredømme over ham.

Hvor han kom jævnlig, saa maatte han altid
 gjerne, fordi han altid var i den Preension, altid
 jern, ærlig og oprigtig. - Det faldt ingen ind at be-
 handle ham, som fremmed; ~~og~~ upaakværligen
 riede han da og have holdt sig tilbage, men naar
 han kunde komme og gaa, eller eget Behag, uden
 at blive bemærket andrledes, end Huset's egne Folk,
 saa var det ham tilpas, thi hvad man kalder
 mange Omstændigheder, kunde han gaa ingen
 Maade lide. Derfor sagde han altid sine Mening ligef-
 jern, derfor skrev han, som han talte, og talte,

som han skrev, uden at pynte paa, enten Høstbogsstaver
 eller Foredrag. Som de fuldt var ind, saaledes fremstillede
 han sine Tanker, saaledes henkaldte han dem paa Papiret
 ubekymret om i hvilken Dragt de fremkom, hvilket
 sine Provkoller bare mere end eet Vidne om; derfor
 kunde man i hans Sygdom og ergang lade sig mærke
 med, at noget manglode han, men desværre! det lod
 sig ikke skjule. - Han kjempede uandelig, men Kampen
 var ulige, og han tabte. - Hvad siger jeg, tabte!
 Nej - Vundet havde han. I Jorden er der Fred, paa
 Jorden ej. -

Ikke vilde vi derfor ønske ham tilbage, end skjøndt vi
 sänge ved hans Bortgang, og vor Sorg er billig, thi det er
 Venskab som fremkaldte den. - Enhvert Tab af vort lidet
 Samfund maae være os mærkeligt og tungt, thi
 vi kunne ikke hierte os selv Digteren om sit Føde-
 land med, at „Vi have meget, som end vi tabe kan“.

„Sorg og Glæde de vandre til Hobe
 Lykke og Ulykke gange paa Rad.“

Den Versod, som fylder vort Sind ved Betragtningen af
 en elsket Vens Død, den lindres ved Tanken om, at vi dog
 endnu ere saa mange her tilbage, at vi kunne samles,
 for paa denne vort Samfunds Skiflesdag, ej alene at
 kaste et Blik tilbage paa de henvrødne 14 Aar, der
 minde os om mangen blid Stund, om mangen venlig
 Hierte, som paa brudningernes Himmel kaster
 sine Straale paa vor Vej, men og for at see
 den Fødselsdag, gode, !^{x)} atter hilse Dig, som en
 lykkelig Mand, med gode Udsigter og glade Forhaabninger.

x) ! = Werner Høsewinkel bmistie

Ja mine Herre! jo mindre Kredsen bliver, jo hellere
 stætte vi os til hinanden; jo mere levende erkjende
 vi Sandheden af hine Skjønne Ord:

„ Hver Broder udgjør et uimisligt Led
 af Ordrens hellige Kæde . ”

Maaite de kære Genier, som fra vor Selskabs første Dage
 bandt denne Kæde, maaite Venuskab, brighed og Glæde end-
 nit tage deres gamle Plads her, og i hvor sjelden vore
 Sammenkomster end ere eller blive, dog endnu indtil
 den sidste, forskydne enhver af dem! Og Du, O Ven!
 som med vor gamle Mater indtræder i et nyt Aar
 idag, Dit Dele ikke kendes Skjæbne! Hiu er svag og
 Affældig, det ene Tab ryster hende efter det andet, hiu
 staaer mellem Grave og grader, og der skal künstige
 Løgemidler til, jeg vil ikke sige at helbede hende, men
 blot at holde hende i Live. -

Du derimod er i Manddommens Kraft, og indtræder
 i det nye Aar med ganske andre Udsigter. -

Mid oprinder dets Morgue for Dig, og Aflener, Gid Du,
 naar den kommer, maae med Tilfredshed see tilbage
 paa dette Løb, og Hedre med fornyet Kraft gaae mange,
 mange lykkelige Aar i Ude! -

(Hagerup)